

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σὲ μιὰ δεξίωσι πὺδ διδεται πάνω στὴ γαλλικὴ ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ὁ ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, ἀξιωματικὸς μὲ μέλλον καὶ νέος ἐπιβλητικῆς ὡμορφιάς, βλέπει γιὰ πρώτη φορά τὴν νεαρὰ Λευκὴ Ντελλιέρ, ἀρχοντοπούλα ἐξωτικῆς ὡμορφιάς, κ' αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο ἔρωτα, τὸν πρῶτο ἔρωτα πὺδ ἀνθίζει στὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, νοιώθει ἕνα σφοδρὸ πάθος γιὰ τὸν ὡραῖο ἀξιωματικὸ, ἂν καὶ εἶνε μνηστευμένη μὲ τὸν Λεοπόλδο Γκιδάλ, ἕναν νέο τῆς ἐποχῆς, κομψὸ, γλεντζέ καὶ φιλήδονο. Ἡ Λευκὴ δὲν κρύβει τὸ ἀσθημά της. Ἀφήνει νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ αὐτὸς ὁ μνηστήρ της, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαπᾷ. Ἀντιθέτως ὁ Πλεμόν θέλει νὰ ξεχάσῃ τὴ Λευκὴ, θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, γιὰτὶ εἶνε φτωχὸς καὶ φοβόται πὺς ἡ νέα θὰ τὸν περιφρονῆσῃ. Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ἐνῶ ἡ Λευκὴ γυρίζει μὲ τὴ μητέρα της, τὸ μνηστήρα της καὶ τὸ θεῖο του, τὸν γηραιὸ κ. Γκιδάλ καὶ τὶς φίλες της στὰς Κάννες μὲ τὴ θαλαμηγὸ της, ὁ Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι εἰς τὸν νεὺν τορπιλλοδόλου, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ὁ Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκὴ. Σφαδάζει καὶ ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἔρωτευμένος ἀξιωματικὸς παίρνει ἀδεία καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου θρῖσκεται ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ. Ἡ κ. Πλεμόν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶνε ἔρωτευμένος καὶ τρομάζει, γιὰτὶ πρὸ ἐτῶν, μιὰ τσιγγάνα τῆς εἶπε ὅτι τὸ μονάκριβο παιδί της θὰ θασανιστῆ σκληρὰ μόλις ἀγαπήσῃ. Γεμάτη ἀγωνία ἡ κ. Πλεμόν, ζητάει ἀπὸ τὸ Φρειδερίκο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ἀποκαλύπτοντάς του συγχρόνως τὴν προφητεία τῆς τσιγγάνας. Ὁ Φρειδερίκος δὲν τῆς κρύβει τὴν ἀλήθεια. Ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά του. Προσθέτει ὅμως ὅτι δὲν ἐλπίζει σὲ τίποτε γιὰτὶ εἶνε φτωχὸς. Ἡ μητέρα του συγκινεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εἶνε καθόλου φτωχὸς. Ἔχει τὴν θέσι του, τὰ νειάτα του, τὸ μέλλον του. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ... Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Πλεμόν ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του, ξαναγυρίζει στὴν Τουλὸν κ' ἐπιχειρεῖ μὲ τὸ τορπιλλοδόλο «29» ἕνα ἐπικίνδυνο δοκιμαστικὸ ταξίδι. Ξεκινοῦν μὲ καλὸ καιρὸ κ' ἀξάφνα ξεσπάει μιὰ ὄγρια τρικυμία, πρωτοφανοῦς σφοδρότητος. Τὸ τορπιλλοδόλο κινδυνεύει νὰ θυθιστῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... Χάρης ὅμως στὸν κυβερνήτη του σώζεται καὶ εἰσπλέει στὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ. Στὸ Ἀντίμπ ὁ Πλεμόν γίνεται δεκτὸς μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Τυχαίως δὲ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, βλέπει ἄξαφνα τὴν κ. Ντελλιέρ μὲ τὴν Λευκὴ καὶ τὸν κ. Γκιδάλ. Ἡ Λευκὴ ἀντικρῶζει ἐπίσης μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι τὸν Φρειδερίκο. Ὁ κ. Γκιδάλ ζητάει ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοῦς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ τορπιλλοδόλο. Ἡ ἐπίσκεψις γίνεται, οἱ δυὸ νέοι γνωρίζονται πλέον ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἡ κ. Ντελλιέρ καλεῖ τὸν Φρειδερίκο νὰ τοῦς ἐπισκεφθῆ στὰς Κάννες. Ὁ Φρειδερίκος γυρίζει στὴν Τουλὸν περισσότερον ἔρωτευμένος. Μετὰ λίγες ἡμέρες ἡ κ. Ντελλιέρ δίνει μιὰ γιορτὴ πρὸς χάριν τῶν στὴν ἔπαυλὶ της, στὰς Κάννες. Ὁ Φρειδερίκος παρασύρεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ πηγαίνει στὴν ἑορτὴ. Χορεύει μὲ τὴν Λευκὴ, γοητεύεται, μεθᾷ, ἀφήνει νὰ φανῆ ὅλη του ἡ ἀγάπη γι' αὐτὴ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λευκὴ τὸν παρασύρει στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως, ἀποφασισμένη νὰ ἐξηγηθῆ μαζί του. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ ἄνθη, ἀνοίγουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδιά τους καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τους. Ἡ Λευκὴ λατρεῖ τὸν Φρειδερίκο καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν τραθήξῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μὰ ὁ Φρειδερίκος ἀρνεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ναυτικὸ καὶ μιὰ σκιὰ ψυχρότητος πέφτει ἀπάνω στὸ γελαστὸ οὐρανὸ τοῦ ἔρωτός των. Συγχρόνως ὁ Φρειδερίκος φεύγει γιὰ νέα γυμνάσια στὸ Χερθούργο. Μόνη της τώρα ἡ Λευκὴ ἀποφασίζει νὰ διασκεδάσῃ κάπως γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Στὰς Κάννες θρῖσκεται κ' ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πάψει νὰ τὴν λαχταρᾷ. Ἐλπίζει νὰ τὴν ξανακατακτήσῃ στὸ τέλος. Καὶ ἡ τύχη τὸν βοηθεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὁ Φρειδερίκος ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὴ μνηστῆ του. Καὶ τὸ χειρότερον, πέφτει βαρεῖα ἀρρωστος στὸ Παρίσι ὅπου εἶχε πάει μετὰ τὰ γυμνάσια τοῦ Χερθούργου. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ Λευκὴ διασκεδάζει στὶς Κάννες καὶ στὴ Νίκαια. Ὁ Φρειδερίκος τὸ πληροφορεῖται αὐτὸ, ἡ καρδιά του ραγίζεται κ' ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ δῆ τὴ μνηστῆ του καὶ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνά τους.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὡστόσο ἡ Κάννες δὲν ἦσαν μακριὰ ἀπ' τὴν Τουλὸν. Θὰ πήγαινε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὴν Λευκὴ γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μαζί της γιὰ τὴ διάλυσι τῶ ἀρραβῶνων τους.

Φεύγοντας γιὰ τὴν Τουλὸν ὁ Φρειδερίκος θ' ἀποχωριζόταν ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Ἡ κ. Πλεμόν θάφευγε συγχρόνως γιὰ τὴν ἐπαρχία.

Τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν ἡ κ. Πλεμόν εἶπε στὸ Φρειδερίκο:

— Πρόκειται νὰ πᾶς στὶς Κάννες, παιδί μου;

— Ναι, μητέρα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Φρειδερίκος.

— Θὰ κάμῃς καλὰ. Δὲν σὲ ρωτῶ τί σκέπτεσαι, τί πρόκειται ν' ἀποφασίσῃς. Ξέρω ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ ὑπερήφανος καὶ αὐτὸ μὲ φτάνει γιὰ νὰ εἶμαι ἡσυχὴ γιὰ σένα. Πάντως ὅτι κ' ἂν ἀποφασίσῃς, Φρειδερίκε, θὰ τὸ δεχτῶ μὲ χαρὰ. Καὶ τώρα, ἀγαπημένο μου παιδί ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Ὁ Θεὸς μαζί σου, Φρειδερίκε μου!

Ὁ Φρειδερίκος στενοχωρήθηκε γιὰτὶ θὰ ἔστερείτο τὴν μητέρα του. Ἐσφιξε ὡστόσο τὴν καρδιά του κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Τουλὸν.

Στὴν Τουλὸν τὸν περίμεναν νέες θλίψεις, νέες ἀπογοητεύσεις. Οἱ κακοὶ καὶ μοχθηροὶ φίλοι ἔσπευσαν νὰ τοῦ δώσουν διάφορες πληροφορίες γιὰ τὶς διασκεδάσεις τῆς μνηστῆς του, ὅσον καιρὸ ἀπουσίαζε. Τοῦ μίλησαν ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς σχέσεις τῆς νέας μὲ τὸν Λεοπόλδο Γκιδάλ, τὶς ὁποῖες προσπαθοῦσαν νὰ παρυσιάσουν ὡς ὑποπτες.

Ὅλες αὐτὲς ἡ πληροφορίες, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑποπτα καὶ φαρμακερὰ λόγια, θυθίζονταν σὰν μαχαίρια στὴν καρδιά τοῦ Φρειδερίκου. Ὑπόφερε τὰ πάνδεινα ὁ ἔρωτευμένος νέος. Γιατὶ ἀγαπῶσε, ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς του.

— Θεέ μου, σκέφτονταν ὁ Φρειδερίκος, γιὰτὶ, Θεέ μου νὰ τὴν ἀντικρῶσω, γιὰτὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω; Ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶνε γιὰ μένα ἀσφαλῶς. Κι' ὅμως τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ τρελλά!

Ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ Φρειδερίκου ἦταν πλέον νὰ δῆ τὴ Λευκὴ καὶ νὰ ἐξηγηθῆ μαζί της.

Ἐπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ τὶς Κάννες.

Προηγουμένως ὅμως ἔγραψε στὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴν εἰδοποίησε περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεώς του.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ του στὶς Κάννες ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία του νὰ μεγαλώνουν.

— Ἀρά γε, σκεφτόταν, εἶνε τὸ τελευταῖο μου ταξίδι αὐτὸ γιὰ τὴν ὡραία λουτρόπολι; Θὰ δῶ ἄρα γε γιὰ στερνὴν φορὰ τὴ Λευκὴ; Κι' ἔπειτα... ἔπειτα θὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα;

Ἡ σκέψεις αὐτὲς τὸν ἀναστάτωναν.

— Πρέπει νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι, συνέχισε. Πρέπει. Ἡ θὰ διαλύσω τὸν ἀρραβῶνά μου ἢ θὰ ἀπομακρύνω γιὰ πάντα τὸν Λεοπόλδο Γκιδάλ, τὸν κομψὸ ἐκείνον ἀνόητο πὺδ τριγυρίζει τὴν δεσποινίδα Ντελλιέρ γιὰ τὰ ἑκατομμύριά της.

Ὅταν ἔφτασε στὶς Κάννες ὁ Φρειδερίκος, ἡ κ. Ντελλιέρ τὸν δέχτηκε μὲ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένεια πὺδ τὴν διέκρινε. Τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ κ' ἔδειξε θερμὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ καθετὶ πὺδ τὸν ἀφορούσε.

Λίγα λεπτὰ κατόπιν μπῆκε στὸ σαλόνι ἡ Λευκὴ, πρόσχαρη, χαμογελαστῆ.

Ἦταν ὡραία περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ὡραία σὰν ὄνειρο μαγευτικὸ, σὰν ὄπτασια!

Ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Ἡ ἀγάπη, ἡ μεγάλη του ἀγάπη ξύπνησε μέσα του, φούντωσε σὰν μιὰ τεραστία πυρκαϊά.

Μὰ ξαφνικὰ ἡ ἔρωτευμένη καρδιά του σταμάτησε.

Ἡ φλόγες της ἔσβυσαν.

Μιὰ παγωνιά τὴν τριγύρισε καὶ σὰν φαρμακερὸ λεπίδι ἦν διαπέρασε ἡ ζήλεια.

Τί συνέβαινε λοιπὸν;

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε ἀντικρῶσει ξαφνικὰ νὰ μπαῖνῃ στὸ σαλόνι, κατόπιν τῆς Λευκῆς, ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ.

Τὰ χλωμά ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀρρώστεια μάγουλα τοῦ Φρειδερίκου, χλώμιασαν περισσότερον.

Τὰ μάτια του σπιθοβόλησαν.

Ήταν θαύμα πώς συγκρατήθηκε, πώς έπνιξε την όργη του για ν' ανταποδώσει το χαιρετισμό του άστείου εκείνου υποκειμένου.

Ο Γκιδάλ δεν ήταν τόσο άνοητος όσο φαινόταν. Είχε αρκετή πονηρία για ν' αντιλαμβάνεται τις κακοτοπιές.

Έκαμε λοιπόν, χωρίς ν' χρονοτριβή μιά κανονική μεταβολή κι' έφυγε απ' το σαλόνι για ν' αφήσει μόνους τους δυο μνηστήρας.

Το ίδιο έκαμε και η κ. Ντελλιέρ. Ζήτησε συγγνώμη και κατέθηκε στον κήπο.

Οι δύο νέοι έμειναν μόνοι, ο ένας αντίκρου στον άλλο, έπειτα από τριών περίπου μηνών χωρισμό.

Η Λευκή περιέβαλε με το φωτεινό της βλέμμα τον Πλεμόν, του χαμογέλασε γλυκά και πλησιάζοντάς τον στήριξε το ώραιο της κεφάλι στον ώμο του.

Ήταν τόσο ώραιο ο μνηστήρας!

Η χλωμάδα της άρρώστειας του τον έκανε πιό συμπαθή, πιό γοητευτικό. Φορούσε πολιτικά, αλλά του πήγαιναν ώραιο όσο και η σκληρότητα αξιωματικού.

Ο Φρειδερίκος έσφιξε κοντά του τη Λευκή.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από έρωτα, αλλά τα χέρια του, που την έσφιγγαν επάνω του, έτρεμαν άκόμα από την όργη του.

Η γλυκύτης της Λευκής δεν είχε καταπραΰνει καθόλου το θυμό του, δεν είχε κατασιγάσει τη ζήλεια του, την τρομερή ζήλεια που του έδάγκανε την καρδιά.

Η νέα κατάλαβε την ταραχή του μνηστήρας της και τραθήχτηκε ένα θήμα πίσω.

— Φρειδερίκε, του είπε, τί έχεις;

— Τίποτε, αποκρίθηκε ο Πλεμόν, μη μπορώντας ωστόσο ν' κρύψει την ταραχή του.

Κι' όμως φαίνεσαι πολύ νευρικός. Αυτό το ενδιαφέρον μου δείχνεις έπειτα από τρεις μήνες που έχουμε ν' ιδωθούμε κατά την πρώτη μας αυτή συνάντησι;

— Την πρώτη μας συνάντησι! είπε ο Φρειδερίκος. Και που το ξέρετε αν δεν είναι η τελευταία;

Τα λόγια του Πλεμόν ησαν σκληρά. Αλλά υπέφερε, υπέφερε φρικτά, απ' τη στιγμή που αντίκρουσε πλάι της τον Γκιδάλ.

Η Λευκή περίμενε ν' ακούση βέβαια παράπονα εκ μέρους του μνηστήρας της, αλλά δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα της μιλούσε για ένα τέτοιο πράγμα, ότι θα της έλεγε πώς πρόκειται ν' χωρισθούν.

Τα ροδαλά μάγουλά της χλώμισαν.

Μά ήταν αρκετά υπερήφανη και προσπάθησε ν' συγκρατήση την ταραχή της. Έσφιξε την καρδιά της πουχε πονέσει απ' τα σκληρά λόγια του Φρειδερίκου. Και του είπε με φωνή πουτρεμε ωστόσο ελαφρά:

— Μ' αυτές λοιπόν τις διαθέσεις ήρθατε στις Κάννες, κύριε;

Το «κύριε» εκείνο αν και προφέρθηκε σιγαλά άντηχησε σαν πυροβολισμός. Ένας πυροβολισμός που πλήγωνε δυο συγχρόνως καρδιές του Φρειδερίκου, αλλά και την δική της.

— Δεσποινίς, απάντησε ο Πλεμόν ήρθα εδώ με μία και μόνη πρόθεσι ήρθα ν' σας ρωτήσω αν την υπόσχεσι που μου δώσατε αυθορμητώς πρό μερικών μηνών εξακολουθήτε ν'

την θεωρήτε σοβαρή. Ήρθα για ν' τακτοποιήσω τη θέση μου και για ν' σας διευκολύνω αν αλλάξατε εν τώ μεταξύ γνώμη. Μάλιστα, δεσποινίς. Δεν σας θεωρώ πλέον δεσμευμένη όπεναντί μου και είμαι πρόθυμος ν' σας ξαναδώσω την έλευθερία σας.

Η φωνή του Φρειδερίκου είχε γίνει υπόκωφη. Όσο κι' αν προσπαθούσε ν' κρύψει τον σπαραγμό της καρδιάς του δεν τό κατώρθωνε.

Τα λόγια του έσχιζαν και κομμάτιαζαν χωρίς λύπη, χωρίς οίκτο την καρδιά της Λευκής.

Χωρίς λύπη... Δεν λέμε την αλήθεια. Ο Φρειδερίκος υπέφερε κι' αυτός μαρτύρια κολάσεως. Τα ίδια του τα λόγια κομμάτιαζαν κι' αϊμάτων και τη δική του καρδιά.

Η Λευκή δεν μπόρεσε ν' συγκρατηθή περισσότερο. Άθονα δακρυα βούρκωσαν τα μάτια της κι' άρχισαν ν' κυλούν στα μάγουλά της.

Ο Φρειδερίκος αισθάνθηκε έναν θαύματο πόνο μπρός στο θέαμα εκείνο.

Ήταν θαύμα πώς συνεκρατείτο και δεν έπεφτε γονατιστός μπρός στη Λευκή για ν' της ζητήσει συγγνώμη.

— Κύριε, του είπε η μνηστή του, με παίρνετε, όπως καταλαβαίνω, για κοριτσάκι, ενώ είμαι πλέον είκοσι χρόνων. Δεν περίμενα ποτέ τους προσβλητικούς λόγους που μου είπατε και οίόποιοι δείχνουν ότι τους είχατε προμελετήσει. Αμφισβάλλετε για την ειλικρίνεια της υποσχέσεως που σας έδωσα. Αυτό είναι μιά θαυμάτη θρυσία κι' όμως δεν θ' σας απαντήσω. Δεν θέλω ν' ταπεινωθώ τόσο μπροστά σας. Αφού η υπόσχεσις που σας έδωσα δεν είναι για σας αγαθόν άξιον λόγου, αφού θέλετε ν' ξαναβρήτε την έλευθερία σας, αποσύρω την υπόσχεσι αυτή και σας έλευθερώνω, κύριε. Ναι, είσθε έλευθερος από τη στιγμή αυτή.

Λυπημένος ο Φρειδερίκος, με την καρδιά θαρειά και ραγισμένη, είπε στη δεσποινίδα Ντελλιέρ:

— Χαίρετε, δεσποινίς. Ο Θεός ν' σας χαρίζη κάθε εύτυχία!

— Χαίρετε, κύριε, αναστέναξε η Λευκή.

Κι' όμως η δεσποινίς Ντελλιέρ υπόφερε, έσπαράσσετο.

Οι κρόταφοί της χτυπούσαν.

Άναφιλητά έπνιγαν τη φωνή της.

Μιά λέξις, μιά και μόνη, θ' άρκοϋμε εκείνη τη στιγμή για ν' σπάση τον πάγο πουχε χωρίσει έτσι ξαφνικά τους δυο έρωτευμένους. Μιά λέξις θ' έφτανε για ν' ριχτούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Μά ησαν και οι δύο πολύ υπερήφανοι.

Και σιωπούσαν.

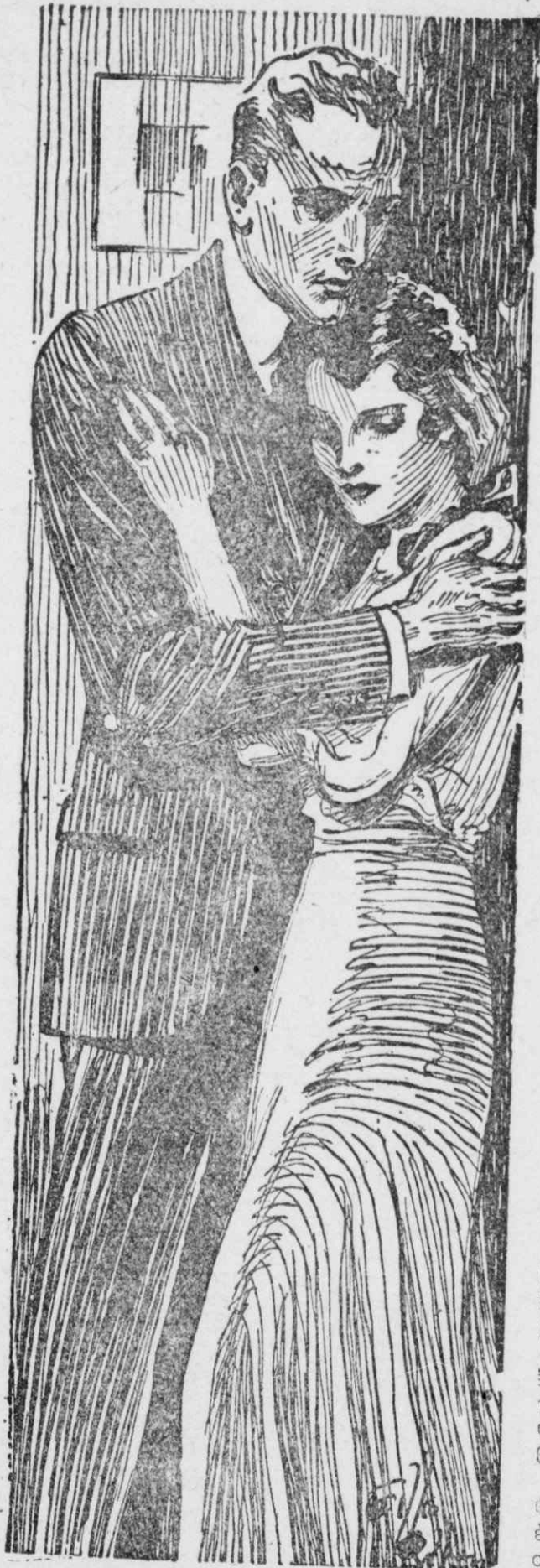
Άφηναν τον πόνο, την έρωτική άπελπισία ν' τους συντρίβη χωρίς ν' μιλούν, χωρίς ν' προφέρουν την εϋλογημένη λέξι που θάκανε τις καρδιές τους ν' πλημμυρίσουν από έρωτα.

Ο σπαραγμός της Λευκής Ντελλιέρ ήταν άπερίγραπτος. Παρ' όλες τις έπιπολαιότητές της αγαπούσε τον Φρειδερίκο και καταλάβαινε πώς δεν θά μπορούσε ν' ζήση χωρίς αυτόν.

Χωρίς ν' περιμένη τίποτε πλέον ο Φρειδερίκος έσκυψε το κεφάλι του κι' έβάδισε άργά πρός την πόρτα του σαλονιού.

Έμοιαζε με κατάδικο που πηγαίνει για ν' παραδώση το κεφάλι του στον δήμιο

(Ακολουθεί:

του χαμογέλασε γλυκά και πλησιάζοντας στήριξε το ώραιο της κεφάλι στον ώμο του.